

Více než poslušnost

VÍCE NEŽ POSLUŠNOST

Jak vychovat děti, které milují Boha a své bližní

Převzato z 15. kapitoly knihy Reba Bradleyho „Tipy pro výchovu dětí“, rozšířené vydání

„Nic nečiňte skrze svár anebo marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější sebe majíce. Nehledejte jeden každý svých věcí, ale každý také toho, což jest jiných. Budiž tedy tatáž mysl při vás, jakáž byla při Kristu Ježíši.“
(Fp 2:3-5)

Bůh nás v pátém přikázání učí, že od dětí musí být vyžadována úcta a poslušnost vůči rodičům. Když se děti učí poslouchat, rozvíjí se v nich sebeovládání, které je základem dospělosti a připravuje jejich srdce na přijetí našich morálních ponaučení.

ZNEPOKOJUJÍCÍ SKUTEČNOST

Mnoho rodičů porozumí tomu, že je důležité vychovat poslušné, uctivé děti. Mnozí však nepochopí, že podstatné je, aby z nich byli lidé, kteří milují Boha a bližní. Předpokládají, že dítě, které se dokáže ovládat a je vychováváno v křesťanské víře, samozřejmě vyrostě do duchovní dospělosti, podobně jako člověk vyspívá fyzicky a psychicky. Takoví rodiče však často zjistí, že když jejich děti dospějí, nepokračují v ctnostech víry, které se jim snažili vštípit. Ještě horší však je, že někteří rodiče s výsledky své výchovy spokojeni *jsou*, ale neměli by být. Stačí jim, že jejich děti vyrostly a jsou aktivní v církvi. Tyto děti však postrádají nejdůležitější křesťanskou ctnost – *lásku*.

Jako následovníci Krista musíme vychovávat děti, které se nejen dovedou ovládat, ale také milují Boha, své rodiny, bližní a nepřátele.

Je to smutné, ale pro mnoho rodičů není láska největší ctností ani v jejich vlastním životě, a proto se jednoduše spokojí s tím, že vychovávají poslušné děti. Tento svůj přístup ospravedlňují tvrzením, že Kristus přece učil, že ti, kteří se učí poslouchat, se učí milovat. Poslušnost samozřejmě může být znakem lásky. Podrobit si však vůli svého dítěte a pak zanedbávat vyučování o tom, jak milovat, je jako vybudovat základ domu a stavbu ukončit. Základ je sice naprosto nezbytný, ale cílem je postavit dům. Stejně tak poslušnost a úcta, které pramení z podrobené tvrdohlavosti, představují důležité prvky základu, ale nejsou ničím jiným než základními prvky pro vybudování lásky.

Rodiče, prozkoumejte své hodnoty. Uspokojí vás, když vaše děti budou poslušné a uctivé, budou sloužit v církvi, oblékat si slušné oblečení, mít hezky upravené vlasy a poslouchat jen staré duchovní písně? Možná jsou to dobrá

znamení, ale ne v případě, že jsou děti společensky chladné, bez zájmu o ztracené a bez lásky k druhým a jsou ponořené do sebe tak, že se vyhýbají setkání s novými lidmi, a nejsou zvyklí natáhnout se k cizímu člověku nebo otevřít svůj domov pro potřebné.

Prozkoumejte své cíle. Uspokojí vás, budou-li vaše děti umět citovat katechizmus, budou se umět tak ovládat, že vydrží hodiny potichu sedět ve shromáždění, a budou se chovat tak dobře, že kdykoliv někam půjdete, budou se držet neustále při vás? Takové sebeovládání je dobrým základem, ale může zůstat bez užitku, jestliže takové děti neustále pomlouvají, kritizují a snižují druhé.

Budete spokojeni, když vaši synové budou chodit do shromáždění v oblecích a vaše dcery ve slušných šatech, budou-li všichni vědět, že jsou to zodpovědní pracanti a všechny dospělé oslovují paní a pane? Jestli vás toto uspokojí, nepřehlédněte stav jejich srdce, který jim dovoluje, aby se neustále doma hádali a byli nelaskaví ke všem, kteří je urazí.

A co když se vaše děti chovají stejně způsobně doma jako na veřejnosti a jejich jedinou vadou je to, že mají tendenci poukazovat na prohřešky ostatních? Jsme bláhoví, máme-li radost z toho, že jediným problémem našich dětí je domýšlivost, protože Bůh se pyšným protiví. Pyšné dítě, které se dobře chová, je svému kamarádovi k ničemu a je Bohu odporné stejně jako neposlušný rebel.

O CO VE SKUTEČNOSTI JDE

Z Kristova učení víme, že nejvyšší prioritou pro Jeho následovníky je, aby milovali na prvním místě Boha a věnovali se svým bližním stejně jako sami sobě. Proto musí být naším hlavním cílem vychovávat děti k lásce vůči Bohu a bližním.

Apoštol Pavel toto zdůrazňoval, když svým duchovním dětem říkal, že cílem jeho vyučování není pouze to, aby měli správné poznání, ale aby cokoli se od něj naučili, způsobilo, že budou milovat. Proto byla láska kvalitou, kterou Pavel v dopisech církvím zdůrazňoval nejčastěji. I když Tesalonické církvi řekl, že mají takovou lásku, že o ní nepotřebují dále vyučovat, neustále je nabádal, aby se v ní více a více rozhojňovali. I v první epištole Pavla do Korintu Bůh velice jasně ukázal, že ať dokážeme cokoli nebo jsme jakkoli duchovní, nemáme-li lásku, je to k ničemu.

Jestliže tedy vychováváme děti, které jsou schopny mluvit andělskými jazyky, mají víru pohnout horami, prokazují skutky sebeobětování a jsou schopny okamžitě poslechnout s naprostým respektem, a přitom nemají lásku, **nic** jsme nedokázali. Nula. Zero. Ano, je potřeba mít poslušné děti, které se dokáží ovládat, je to nádherné, ale nemají-li lásku, chybí jim kvalita, která je Božímu srdci nejdražší.

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ VĚC

Na základě nejvyššího přikázání víme, že nejdůležitějším cílem rodičovství je, abychom vychovali děti, které milují Boha. Apoštol Jan nás učí, že ti, kteří milují Boha, Ho milují proto, že nejprve zakusili Jeho lásku. Prosto musí být naším cílem tuto Boží lásku dětem předat, zprostředkovat. Následující čtyři kroky mohou rodiče inspirovat v tom, jak pomoci dětem vyrůstat v lásce k Bohu.

1. Naučte je pravdě evangelia: Bůh miluje hříšníky

„Dokazujet pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás. Čím tedy více nyní ospravedlnění jsouce krví jeho, spasení budeme skrze něho od hněvu. Poněvadž byvše nepřátelé, smíření jsme s Bohem skrze smrt Syna jeho, nadtoť smíření jsouce, spasení budeme skrze život jeho.“ (Řím 5: 8-10)

„Protož pravím tobě: Odpuštění jsou jí hříchové mnozí, neboť milovala mnoho. Komuť se pak málo odpouští, málo miluje.“ (Lk 7:47)

Abychom mohli svým dětem předat Pravdu, která vypůsobí, že porostou v lásce k Bohu, musíme jí nejprve porozumět sami. Když Bůh poslal svého Syna jako pomazanou oběť za naše hříchy, nebylo to proto, že bychom si Jeho lásku zasloužili. Právě naopak. Zasluhovali jsme Jeho hněv. Bůh je spravedlivý a svatý soudce, který nás neviděl jako dobrá, milováníhodná stvoření, která by si zasluhovala Jeho lásku a milost, ale jako hříšníky, kteří se proti němu provinili. Proto je Bůh tak úžasný – miluje ty, kteří si zasluhují soud. Evangelium je slavné, protože je o Bohu, který má slitování se svými nepřáteli a sám osobně platí dluh, který mu nepřátelé dluží.

Poprvé voláme ke Kristu, protože víme, že jsme hříšníci, kteří potřebují spasitele. Nicméně mnoho zachráněných hříšníků si neuvědomuje hloubku milosti, kterou od Boha potřebovali. Nevidí ohavnost a zlo své hříšnosti, a tak si neváží velikosti Boží milosti. Jak vyučoval Ježíš – ti, kteří pochopí hloubku své hříšnosti, budou milovat Boha mnohem více.

Abychom mohli milovat Boha celým svým srdcem, musíme uvidět, že jsme si nezasloužili milost, kterou nám vydobyla Kristova smrt – zasluhovali jsme jen a jen smrt. Bůh nenáviděl naši nepravost, přesto svůj hněv nevyžil na nás, ale na svého nevinného Syna.

Aby Bůh vystihl náš hříšný stav, popisuje naše srdce jako nejlstivější ze všeho a nepřevrácenější (Jer 17:9). Dokud od Něj ve spasení nepřijmeme novou přirozenost, každý náš motiv je nečistý a porušený. Bůh říká, že naše nejlepší skutky jsou jako ohyzdné roucho (Iz 64:6). Ve skutečnosti je Bůh tak svatý a čistý, že ve srovnání s Ním není ani slunce jasné a my jsme jako vyvrhelové

a červi. Bůh nás vidí jako naprosto zvrhlé hříšníky. Když se Kristus obětoval na kříži, vytrpěl hněv, kterým se Bůh hněval pro naše hříchy.

Jaká je to láska! Dokonalý a čistý Bůh, Stvořitel vesmíru, trpěl hroznou smrt pro ty, které počítal za nepřátele. Provinili jsme se proti spravedlivému Soudci a On místo toho, aby nad námi vynesl rozsudek věčného trestu, vytrpěl rozsudek smrti za nás. Otevírá náruč a miluje hříšníky, kteří si zasluhují Jeho hněv. Jak milostivý Bůh!

Rodiče, musíme tuto pravdu uchopit sami pro sebe a předat ji svým dětem. Mají-li se zamilovat do Boha, musí porozumět hloubce evangelia.

2. Učte je, jaký Bůh je – nejúžasnější a nejvíce milováníhodná bytost, která kdy existovala.

„Aby Kristus skrze víru přebýval v srdcích vašich, abyste v lásce vkořenění a založení jsouce, mohli stihnouti se všechněmi svatými, kteraká by byla šířkost i dlouhost i hlubokost i vysokost, a poznati přenesmírnou lásku Kristovu, abyste naplnění byli ve všelíkou plnost Boží.“ (Ef 3:17-19)

Když skutečně porozumíme zvěsti evangelia, poznáme Boha jako někoho, kdo je naprosto hoden lásky a milování. Ti, kteří Ho znají, zjišťují, že Jím jsou ohromeni a zamilováni do Něho dokonce i bez ohledu na milost zjevenou na kříži. Staré rčení „znát Ho, znamená milovat Ho“ muselo začít s Bohem. Jestliže chceme, aby naše děti milovaly Boha, potom je, slovy autora Tedda Trippa, „oslňme Bohem“!

Znáte někoho, kdo byl „oslňen Bohem“? Víte, jak to vypadá, a víte, čím Bůh takového člověka oslňuje? Jeden z těch, kteří byli Bohem fascinováni, byl král David – byl Bohem naprosto uchvácen. Byl tak naplněn svým důvěrným vztahem s Nebeským Otcem, že jednou prohlásil: *„Jakož jelen řve, dychtě po tekutých vodách, tak duše má řve k tobě, ó Bože. Žízní duše má Boha, Boha živého, a říká: Skoro-liž půjdu, a ukáži se před obličejem Božím?“ (Ž 42:2,3)* A opět: *„Jedné věci žádal jsem od Hospodina, též vždy hledati budu: Abych přebýval v domě Hospodinově po všechny dny života svého, a spatřoval okrasu Hospodinovu, a zpytoval v chrámě jeho.“ (Ž 27:4)*

Čím déle David Boha znal, tím více poznával, jak je absolutně a naprosto nádherný.

„Bože, Bůh silný můj ty jsi, tebeť hned v jitře hledám, tebe žízní duše má, po tobě touží tělo mé, v zemi žíznivé a vyprahlé, v níž není vody, abych tě v svatyni tvé spatřoval, a viděl sílu tvou a slávu tvou, (neboť jest lepší milosrdenství tvé, nežli život), aby tě chválili rtové moji, a tak abych tobě dobrořečil, pokudž jsem živ, a ve jménu tvém pozdvihoval rukou svých. Jako tukem a sádlem sytila by se tu duše má, a s radostným rtů

prozpěvováním chválila by tě ústa má. Jistě žet' na tě pamětliv jsem i na ložci svém, každého bdění nočního přemýšlím o tobě. Nebo jsi mi býval ku pomoci, protož v stínu křídel tvých prozpěvovati budu. Přilnula duše má k tobě, pravice tvá zdržuje mne.“ (Ž 63: 2-9)

David miloval Boha, protože byl vděčný za to, že ho Bůh vysvobodil, a byl pro něj bezpečnou skrýší v časech trápení.

„Já pak zpívati budu o síle tvé, hned z jitra hlasitě slaviti budu milosrdenství tvé, nebo jsi byl hrad můj vysoký, a útočiště v den ssoužení mého.“ (Ž 59:17)

„Od konce země v sevření srdce svého k tobě volám, na skálu nade mne vyšší uveď mne. Nebo jsi býval mé útočiště, a pevná věže před tváří nepřítele. Buduť bydliti v stánku tvém na věky, schráním se v skrýši křídel tvých. Sélah.“ (Ž 61:3-5)

„Vždy předce k Bohu má se mlčelivě duše má, od něhoť jest spasení mé. Vždyť předce on jest skála má, mé spasení, vysoký hrad můj, nepohnuť se škodlivě.“ (Ž 62:2-3)

David miloval Boha pro Jeho moudrost a také proto, že Jeho zákony byly velmi praktické pro život.

„Ó jak miluji zákon tvůj, tak že každého dne on jest mé přemýšlování.“ (Ž 119: 97)

„Předivnát' jsou svědectví tvá, a protož jich ostríhá duše má.“ (Ž 119:129)

„Ostríhá duše má svědectví tvých, nebo je velice miluji. Ostríhám rozkazů tvých a svědectví tvých; nebo všechny cesty mé jsou před tebou.“ (Ž 119:167-168)

„Zákon Hospodinův jest dokonalý, očerstvující duši, Hospodinovo svědectví pravé, moudrost dávající neumělým.“ (Ž 19:8)

David poznal, že Bůh je věrný a spolehlivý.

„Nebo pravé jest slovo Hospodinovo, a všeliké dílo jeho stálé.“ (Ž 33:4)

„Království tvé jest království všech věků, a panování tvé nad jedním každým pokolením.“ (Ž 145:13)

„Dobrotivý Hospodin všechněm, a slitování jeho nade všechny skutky jeho.“ (Ž 145:9)

David byl fascinován Bohem jako Stvořitelem.

„Podťe, zpívejme Hospodinu, prokřikujme skále spasení našeho. Předědme obličej jeho s díkčiněním, žalmy prozpěvujme jemu. Nebo Hospodin jest Bůh veliký, a král veliký nade všechny bohy. V jehož rukou základové země, a vrchové hor jeho jsou. Jehož jest i moře, nebo on je učinil, i země, kterouž ruce jeho sformovaly. Podťe, sklánějme se, a padněme před ním, klekejme před Hospodinem stvořitelem naším. Onť jest zajisté Bůh náš, a my jsme lid pastvy jeho, a stádo rukou jeho.“ (Ž 95:1-7)

„Ty zajisté v moci máš ledví má, přioděl jsi mne v životě matky mé. Oslavuji tě, proto že se hrozným a divným skutkům tvým divím, a duše má zná je výborně.“ (Ž 139:13-14)

Měl bázeň z Jeho všudypřítomnosti.

„Hospodine, ty jsi mne zkusil a seznal. Ty znáš sednutí mé i povstání mé, rozumíš myšlení mému zdaleka. Chození mé i ležení mé ty obsahuješ, a všech mých cest svědom jsi. Než ještě mám na jazyku slovo, aj, Hospodine, ty to všechno víš. Z zadu i z předu obklíčils mne, a vzložils na mne ruku svou. Divnější jest umění tvé nad můj vtip; vysoké jest, nemohu k němu.“ (Ž 139:1-6)

Měl Boha v úctě pro jeho nesmírnou moc.

„Hory jako vosk rozplývají se před obličejem Hospodina, před obličejem Panovníka vsí země.“ (Ž 97:5)

„Rcete Bohu: Jak hrozný jsi v skutcích svých! Pro velikost síly tvé lháti budou tobě nepřátelé tvoji.“ (Ž 66:3)

Abych tě v svatyni tvé spatřoval, a viděl sílu tvou a slávu tvou, (neboť jest lepší milosrdenství tvé, nežli život), aby tě chválili rtové moji,“ (Ž 63:3-4)

„Hospodin veliký jest, a vsí chvály hodný, a velikost jeho nemůž vystižena býti. Rodina rodině vychvalovati bude skutky tvé, a předivnou moc tvou zvěstovati. O slávě a kráse velebnosti tvé, i o věcech tvých předivných mluvití budu. A moc přehrozných skutků tvých rozhlašovati budou; i já důstojnost tvou budu vypravovati.“ (Ž 145:3-6)

David se bál Hospodina pro Jeho velikou autoritu.

*„Děsí se strachem před tebou tělo mé; nebo soudů tvých bojím se.“
(Ž 119:120)*

„Ty jsi, ty velmi hrozný, a kdo jest, ješto by před tebou ostál v rozhněvání tvém?“ (Ž 76:8)

„Ale kdo jest, ješto by znal přísnost hněvu tvého, a ostýchal se zúřivosti tvé?“ (Ž 90:11)

„Budeš-li nepravosti šetřiti, Hospodine Pane, kdo ostojí? Ale u tebe jest odpuštění, tak aby uctivost k tobě zachována byla.“ (Ž 130:3-4)

„Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin. Blahoslavený člověk, kterýž doufá v něho. Bojtež se Hospodina svatí jeho; neboť nemívají nedostatku ti, kdož se ho bojí. Lvičátka nedostatek a hlad trpívají, ale ti, kteříž hledají Hospodina, nemívají nedostatku ve všem dobrém. Podťež, dítky, poslouvejte mne, bázni Hospodinově vyučovati vás budu.“ (Ž 34:9-12)

V tomto článku není dost prostoru na to, aby čtenář mohl objevit veškerou nádheru našeho nebeského Otce, ale existuje cesta, po které můžeme jít a setkat se s Ním. Bůh dal jednoduchá zaslíbení, která vždy splní. Jestliže Ho hledáme celým svým srdcem, On sám se nám zjeví. Musíme trávit čas v Božím slově s hladovým pokorným srdcem a s modlitbou, abychom se setkali s Bohem. Jestliže máme svým dětem pomoci Boha přesvědčivě najít, musíme Ho nejprve sami hluboce poznat.

3. Buďte dětem vzorem Boží lásky

„Příklad zajisté dal jsem vám, abyste, jakož jsem já učinil vám, i vy též činili.“ (J 13:15)

„...bud' příkladem věrných v řeči, v obcování, v lásce, v duchu, u víře, v čistotě.“ (1Tim 4:12)

Jestliže chcete, aby vaše děti milovaly Boha, je důležité, abyste jim v tom byli příkladem. Říká se, že to nejpodstatnější se v životě nenaučíme z knih, ale někde to pochytlíme, okoukáme, a platí to zejména o dětech. Naše skutky vyučují děti více než to, co říkáme. Naše slova mohou mít ve skutečnosti velmi malý vliv, nejsou-li spojena s opravdovým srdcem plným lásky k Bohu.

Pro Boží slávu a kvůli našim dětem musí být naším cílem milovat Pána celým srdcem, myslí a silou. Je dobré, když používáme ty nejlepší biblické

principy rodičovství, ale když selžeme jako model upřímné lásky k Bohu, nemusí správná disciplína duši našich dětí upevnit. Musíme dělat obojí.

Někteří rodiče mají problém s tím, že „láska k Bohu“, kterou ukazují, nepřipadá jejich dětem ani v nejmenším jako láska. Děti vnímají křesťanský život jako život bez lásky, bez radosti, s neustálou snahou o to, aby se člověk vyhnul špatným věcem. Samozřejmě, že klíčový aspekt chůze s Kristem znamená zahazovat vše, co nás drží zpátky, i hřích, který nás obkličuje, a stejně tak to znamená vyhýbat se zraňujícím a zničujícím vlivům. Nicméně, jestliže se našim dětem zdá, že náš křesťanský život je otročina a břemeno a naší hlavní starostí je to, čeho všeho se musíme vyvarovat a co nesmíme dělat, musíme se sami sebe zeptat – budou to chtít? Vždyť ani my sami to pro sebe nechceme!

Rodiče – jsou vaše děti přitahovány k Ježíši nebo je pro ně vaše „náboženství“ břemenem, které vlečou? Pamatujete, že Ježíš varoval židovské vůdce, aby nenakládali na lidi břemena, která sami nemohou unést?

Křesťanský život není o tom, abychom nedělali špatné věci. Není ani o dobrých skutcích, kterými bychom si zasloužili Boží přízeň. Chůze s Bohem je život radostné vděčnosti. Je to každodenní kochání se v Boží lásce a milosti a konání dobrých věcí pro Něj, protože nás přijal – ne proto, že se snažíme, abychom byli přijati.

Když k sobě Ježíš povolal své následovníky, řekl: *„Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým. Jho mé zajisté jestiž rozkošné, a břímě mé lehké.“* (Mt 11:28-30) Život, který Bůh pro člověka má, je nádherný. Jestliže je pro nás chůze s Ním břemenem a naše duše nemají žádný pokoj, zřejmě nám uniká, co to znamená žít život lásky pro Boha.

Kvůli nám samým i kvůli našim dětem – pojďme nalézt, co to znamená být milován Bohem a milovat na oplátku Jeho.

4. Předejme dětem Boží lásku tím, že je budeme milovat

„Nejmilejší, milujmež jedni druhé; nebo láska z Boha jest, a každý, kdož miluje, z Boha se narodil, a znát Boha. Kdož nemiluje, nezná Boha; nebo Bůh láska jest. A myť jsme poznali, a uvěřili o lásce, kterouž Bůh má k nám. Bůh láska jest, a kdož v lásce přebývá, v Bohu přebývá, a Bůh v něm.“ (1Jan 4:7-8, 16)

Filip, učedník, se jednou zeptal Ježíše: *„Pane, ukaž nám Otce...“* a dostal odpověď: *„Tak dlouhý čas s vámi jsem, a nepoznal jsi mne? Filipe, kdož vidí mne, vidí Otce, a kterak ty pravíš: Ukaž nám Otce?“* (J14:9-10) Ježíšovo prohlášení nebylo pouze potvrzením Jeho božství, ale bylo ilustrací toho, jak

může jedna osoba zrcadlit druhou. Stejně tak my, Boží děti, můžeme odrážet Boha i Jeho lásku našim vlastním dětem.

Už jste se někdy zastavili a přemýšleli o tom, že kvůli lásce byl Ježíš pro hříšníky tak přitažlivý a právě láska Mu umožnila je ovlivnit? Ježíš mluvil proti hříchu, ale neustále k sobě hříšníky přitahoval. Nenáviděl hřích a kázal svatost, a přesto hříšníci, kteří Ho slyšeli, nějak věděli, že je přijímá. Ve skutečnosti byla Jeho milostivá láska tak viditelná, že Ho začali nazývat „přítelem hříšníků“.

Zacheus, zatracovaný výběrčí daní, byl typickým příkladem člověka, který byl změněn Ježíšovou láskou a přijetím. Vylezl na strom, protože se chtěl na Ježíše pořádně podívat, a Ježíš si ho najednou všiml. Kristus reagoval slovy: „*Zachee, spěšně sestup dolů, nebo dnes v domě tvém musím zůstat.*“ (Lk 19:5) A to úplně stačilo. Zacheovo srdce bylo změněno. Okamžitě se rozhodl, že se o své bohatství podělí s chudými a všem vrátí, co ukradl. *Kristova* láska vypůsobila *jeho* lásku.

Už jste si někdy všimli, že vás to přitahuje k lidem, kteří vás přijímají, a snažíte se vyhnout těm, kteří vás nepřijímají? Všimli jste si, že nasloucháte lidem, kteří vás mají rádi, a máte tendenci odmítat ty, kteří se na vás hněvají? Napadlo vás, že vaše děti jsou možná jako vy?

Chcete, aby vaše děti milovaly Ježíše? Potom je důležité, abyste je milovali stejnou láskou, kterou miluje Bůh vás. Budete pro ně atraktivní a budou se chtít dozvědět o vašem Ježíši více. Snažme se proto kvůli našim dětem porozumět, co všechno znamená láska.

DRUHÁ NEJDŮLEŽITĚJŠÍ VĚC

Kristus učil, že po lásce k Bohu bychom jako křesťané měli nejvíce usilovat o lásku k druhým. Rodiče proto musí děti od malička učit, že mají milovat druhé jako samy sebe. Kdo toto učiní základním cílem výchovy, udá svým dětem přesný směr na cestě k dospělosti a položí jim základ pro úctu k ostatním lidem.

Chceme-li naše děti naučit, aby byly svým sourozencům, blízkým a nepřátelům oddány tak jako samy sobě, může nám pomoci několik následujících kroků.

1. Nejprve se ujistěte, že jste naplněni Kristovou láskou.

Stejně jako vyschlá studna nemůže nabídnout osvěžení, nebudeme schopni milovat druhé, jestliže jsme se nejprve nenapili z Božího pramene. On je zdrojem našeho veškerého soucitu. On je tou mocí, která stojí za naším nezištným zájmem. Musíme k Bohu denně přicházet pro **občerstvení Jeho láskou k nám a tuto lásku musíme předávat ostatním.**

2. Studujte Písmo, abyste porozuměli lásce ve všech jejích aspektech.

Náš Pán byl dokonalým obrazem lásky. Abychom mohli růst v poznání lásky, musíme studovat všechno, co učil a co dělal. Řecké slovo agapé, které popisuje Jeho lásku, znamená něco velmi hlubokého:

* Láska je odevzdání se založené na rozhodnutí vůle, nikoli na emocích. Nedá se vydělat či zasloužit, je bezpodmínečná. To znamená, že nikdy nemáme svobodu zadržovat někomu lásku na základě toho, co dělá. A to proto, že nás Kristus povolává k tomu, abychom byli milostiví a milosrdní k těm, kteří jsou proti nám, včetně těch, kdo nás využívají, zneužívají a falešně obviňují.

„Ale vámť pravím, kteříž slyšíte: Milujte nepřátely své, dobře číňte těm, kteříž vás nenávidí, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, a modlíte se za ty, kteříž vám bezpráví činí. A udeřil-li by tebe kdo v líce jedno, nasad' mu i druhého, a tomu, kterýž tobě odjímá plášť, také i sukně nebraň. Každému pak prosícímu tebe dej, a od toho, jenž bere tvé věci, zase nežádej.“ (Lk 6:27-30)

„Žádnému zlého za zlé neodplacujte, opatrujíte dobré přede všemi lidmi, jestliže jest možné, pokudž na vás jest, se všemi lidmi pokoj majíce, ne sami sebe mstíce, nejmilejší, ale dejte místo hněvu; nebo psáno jest: Mně pomsta, já odplatím, praví Pán. A protož lační-li nepřítel tvůj, nakrm jej, a žízní-li, dej mu píti. Nebo to učině, uhlí řeřavé shrneš na hlavu jeho. Nedej se přemoci zlému, ale přemáhej v dobrém zlé.“ (Řím 12:17-21)

* Láska se prokazuje obětí. Můžeme mít k druhým velikou náklonnost a snad o ně projevovat i zájem, ale nejsme-li ochotni odložit své pohodlí, chybí nám základní složka opravdové lásky. Láska, která nic nestojí, snad ani nemůže být láskou. Oběti lásky mohou být fyzické, emocionální, mentální a mohou zahrnovat i to, že se vzdáme vlastních, osobních práv.

„Většího milování nad to žádný nemá, než aby duši svou položil za přátely své.“ (Jan 15:13)

„Po tomto jsme poznali lásku, že on duši svou za nás položil, i myť tedy máme za bratří duše klásti.“ (1. Jan 3:16)

„To tedy číňte při sobě, co i při Kristu Ježíši. Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu, ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn. A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže.“ (Fp 2:5-8)

* Láska není jen obětující se, ale je nesobecká ve svém motivu. Dává, protože druhý potřebuje, aniž by očekávala, že se jí investice vrátí. Nedává proto, aby dostala. Opravdová láska je pořád stejná, nemění se, protože dává nepodmíněně a není závislá na nárocích či očekáváních. Celý koncept lásky k druhému za účelem naplnit vlastní potřeby je naprosto soběstředný. Kristus vydal sám sebe ne proto, že by nás potřeboval, ale protože my jsme potřebovali Jeho.

„Povinnit' jsme pak my silní mdloby nemocných snášeti, a ne sami sobě se líbiti. A protož jeden každý z nás bližnímu se lib k dobrému pro vzdělání. Nebo i Kristus ne sám se sobě líbil, ale jakož psáno jest: Hanění hanějících tebe připadla jsou na mne.“ (Ř 15:1-3)

„.....nehledá svých věcí.“ (1.Kor 13:5)

„Ale když činíš hody, povolej chudých, chromých, kulhavých, slepých, a blahoslavený budeš. Neboť nemají, odkud by odplatili tobě, ale budeť odplaceno při vzkříšení spravedlivých.“ (Lk 14:13-14)

„Žádný nehledej svých věcí, ale jeden každý toho, což jest bližního.“ (1.Kor 10:24)

„Jakož i já ve všem líbím se všechněm, nehledaje v tom svého užitku, ale mnohých, aby spaseni byli.“ (1.Kor 10:33)

* Láska má zájem o ostatní a proto se jim snaží porozumět a ztotožnit se s nimi. Díky tomuto zájmu jsme ochotni vzdát se svého pohodlí a postavit se na místo toho druhého, ať už doslova, nebo skrze empatii.

„A protož ve všem připodobněn býti měl bratřím, aby milosrdný byl, a věrný nejvyšší kněz v tom, což se u Boha k očištění hříchů lidu díti mělo. Nebo že sám trpěl, pokoušín byv, může také pokušení trpícím spomáhati.“ (Žd 2:17-18)

„Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu.“ (Žd 4:15)

„Bratří, by pak byl zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédaje sám k sobě, abys i ty nebyl pokoušín. Jedni druhých břemena neste, a tak plňte zákon Kristův.“ (Gal 6:1-2)

* Láska je vyprázdněna, jestliže jí chybí skutek. Hřejivá slova mohou být mocná, ale láska stejně tak jako víra je bez skutků mrtvá. Ježíš vyučoval, že láska je láskou pouze tehdy, je-li vyjádřena službou druhým.

„Ale ne tak bude mezi vámi. Nýbrž kdožkoli chtěl by mezi vámi býti velikým, budiž služebník váš. A kdož by koli mezi vámi chtěl býti přední, budiž váš služebník; jako i Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil, a aby dal život svůj mzdu na vykoupení za mnohé.“
(Mat 20:26-28)

„Poněvadž tedy já umyl jsem nohy vaše, Pán a Mistr, i vy máte jeden druhému nohy umývati.“ (J 13:14)

„Kdo by pak měl statek tohoto světa, a viděl by bratra svého, an nouzi trpí, a zavřel by střeva svá před ním, kterak láska Boží zůstává v něm? Synáčekové moji, nemilujmež slovem, ani jazykem, ale skutkem a pravdou.“
(1Jan 3:17-18)

* Láska, kterou k nám má Bůh, je popsána v první epištole Korintským. Porozumíme-li Jeho nádherné lásce, budeme Bohu více vděční, získáme moc milovat ostatní a budeme uschopněni vyučovat naše děti.

„Láska trpělivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí, láska není všetečná, nenadýmá se. V nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nepouží se, neobmýšlí zlého. Neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě. Všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká. Láska nikdy nevypadá,...“ (1Kor 13:4-8)

EXISTUJÍ NĚJAKÉ PRAKTICKÉ RADY, JAK VYCHOVAT MILUJÍCÍ DĚTI?

Od chvíle, kdy se naše děti narodí, musíme lásku povýšit na jejich životní cíl.

1. Během dne dětem zdůrazňujte, že láska a služba druhým je naším nejvyšším cílem. Všechna jejich společenská a morální rozhodnutí poměřujte láskou.

2. Vytvářejte často pro rodinu příležitosti, kdy je možné sloužit druhým, např.: péče o vdovy nebo osamělé maminky, návštěvy sanatorií, dobrovolná práce v místním Těhotenském krizovém centru atd.

3. Povzbud'te děti, aby překvapily své sourozence tím, že jim poslouží. Třeba místo nich mohou udělat nějakou povinnost, ustlat postel atd.

4. Vždy jim ukažte, že důvodem každé dětské hádky a rozepře je nedostatek lásky. Když mají děti nějaký konflikt, napomeňte je za to, že spolu bojovaly, ale také poukažte na nedostatek lásky. Neptejte se jich: „Kdo s tím začal?“ Zeptejte se každého z nich, kde neprojevil dostatek lásky.

5. Naplňujte často jejich srdce svým láskyplným zájmem. Uvědomte si, že čerstvá porce Boží lásky naplní srdce nového věřícího láskou k bližním. Stejně tak hašteřivé klubko dětí může úžasně zareagovat na sílu okamžiku projevené otcovské lásky, třeba na velké silné medvědí objetí, které nikoho nevynechá a všechny pěkně tiskne k sobě, dokud se děti nezačnou hihňat a neroztají.

6. Modlete se s nimi za lásku a nečekejte s tím až do doby, kdy začnou být agresivní vůči svým sourozencům. Když se modlíte, ať už při jídle, večer před spaním či kdykoli jindy, prostě Boha, aby dětem ukázal různé způsoby, jak prokázat druhým lásku.

7. Čtěte s nimi příběhy o dětech, které jsou laskavými a soucitnými služebníky. Mohou to být třeba i vymyšlené příběhy na dobrou noc.

8. Když uvidíte, jak děti slouží druhým a prokazují lásku, ujistěte se, že je pochválíte více, než když se trefí míčem do cíle. Jestliže rozdávají lásku a slouží druhým, nebraňte se tomu, aby slyšely, jak o tom pochvalně mluvíte s druhými.

9. Nedovolte ve své rodině ŽÁDNÁ nelaskavá slova, jako například ponižující přezdívky, dělání si z někoho legraci, posmívání se nebo jakékoli pohrdání.

10. Ať je pro ně vaše manželství vzorem služby a laskavosti jednoho k druhému. Mnoho lidí říká, že nejlépe se děti naučí lásce, když vedle sebe mají navzájem se milující rodiče.

JAK MOHOU RODIČE OBNOVIT ZTRACENOU LÁSKU A ZÁJEM V RODINĚ? (OBVYKLE SE TÝKÁ DOSPÍVAJÍCÍCH DĚTÍ)

1. Vytyčte si za svůj hlavní cíl vyjadřovat dětem lásku.

* Buďte k nim vřelí, ať je to pro vás přirozené, nebo ne.

* Rozhodněte se na ně usmívat a cvičte se v tom. Nikomu z nás není přirozené hezky reagovat na někoho, kdo nám neustále ukazuje svou nedůvěru a podezírání. Ať vaše tvář začne vyzařovat přívětivost a vstřícnost!

* Projevte svou spokojenost, když něco udělají dobře. Řekněte jim, že jste věřili, že to zvládnou. Poslouchejte se, jak mluvíte – převažuje spíše napravování, nebo chválení?

2. Přijměte je proto, kým jsou.

* Vaše děti jsou takové, jaké jsou. Možná se vám nelíbí jejich žebříček hodnot, ale ve skutečnosti odráží jejich skutečnou osobnost. Váš neustálý hlasitý nesouhlas je pravděpodobně nezmění – pouze způsobí, že budou zakrývat své skutečné pocity.

* Poslouchejte se – komunikujete jim, že s nimi nebo s jejich snahami vlastně nikdy nejste úplně spokojeni či nadšení? Je možné, že vaše pečlivé prověřování v nich zanechalo dojem, že nikdy nemohou dosáhnout vašeho ocenění a nikdy nemohou uspět? Dovedli jste je k tomu, že uvěřili, že jsou pro vás velkým zklamáním?

* Napadlo vás, že vaše dospívající dítě možná odmítá vaše vedení jen proto, že se cítí tak zavržené, že vzdalo veškeré pokusy se vám zalíbit?

* Mnoho dospělých středního věku se stále dožaduje rodičovského souhlasu. Chcete, aby vaše dospělé, stále ještě čekaly na vaše: „Jsem na tebe hrdý/á“?

* Mnoho dětí, které nenajdou přijetí u svých rodičů, se rádo otevře prvnímu člověku nebo skupině, která toto přijetí nabízí.

* Pamatujte, že člověka to táhne k lidem, kteří ho mají rádi, ale na ty, kteří ho neustále kritizují, si najde jen málo času.

* Mnoho rodičů, kteří mají se svými dětmi něžný vztah, si myslí, že se jejich děti cítí přijaté. Nezaměňujte něžnost za přijetí.

3. Pokud cítíte ke svým dětem neustále odpor a zlost, odpusťte jim.

* Jestli je pokaždé, když na ně zavoláte, za jejich jménem slyšet vykřičník, je čas, abyste ho odstranili. Nikoho z nás nebude přitahovat člověk, který se na nás neustále zlobí. Musíte s tím skončit!

* Nevytahujte staré prohřešky a nevyčítejte jim je pořád dokola.

„Nezpomínejte na první věci, a na starodávné se neohlédejte.“ (Iz 43:18)

„Budeš-li nepravosti šetřiti, Hospodine Pane, kdo ostojí?“ (Ž 130:3)

*„A na hříchy jejich, i na nepravosti jejich nikoli nezpomenou více.“
(Žd 10:17)*

„V nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nepouží se, neobmýšlí zlého.“ (1Kor 13:5)

* Umožňujte jim neustále začínat znovu. Nemyslete si o nich to nejhorší a nepodezírejte je neustále z těch nejhorších motivů. Láska vždy očekává to nejlepší. Řiďte se presumpcí (předpokladem) nevinu.

„Ale buďte k sobě vespolek dobrotiví, milosrdní, odpouštějící sobě vespolek, jakož i Bůh v Kristu odpustil vám.“ (Ef 4:32)

„Protož nesudte nic před časem, až by přišel Pán, kterýž i osvítí to, což skrytého jest ve tmě, a zjeví rady srdcí. A tehdážt' bude míti chválu jeden každý od Boha.“ (1Kor 4:5)

* Uvědomte si, že přetrvávající hořkost zničí vás i vaše děti.

„Prohlédajíc, aby někdo neodpadl od milosti Boží, a aby nějaký kořen hořkosti nepodrostl, a neučinil překážky, skrze něž by poškvrnění byli mnozí.“ (Žd 12:15)

„Hněvejte se, a nehřešte; slunce nezapadej na hněvivost vaši. Nedávejte místa d'áblu.“ (Ef 4:26-27)

* Poproste je, aby vám odpustili vaši zlost a zášť.

„Protož obětoval-li bys dar svůj na oltář, a tu bys se rozpomenul, že bratr tvůj má něco proti tobě, nechejž tu daru svého před oltářem a odejdi; prvé smiř se s bratrem svým, a potom přijda, obětuj dar svůj.“ (Mt 5:23-24)

* Neospravedlňujte svůj hněv. Náprava v hněvu je tělesnou snahou o dosažení duchovního cíle. Možná si představujeme, že děti uvidí náš hněv a řeknou si: „Ó, to jsem musel udělat hroznou věc, když to přivedlo moji jinak mírnou maminku k takovému běsnění! Měl bych se uklidnit a zamyslet se nad sebou.“ Realita je však taková, že většina lidí na slovní napadení nereaguje nesobeckými myšlenkami. Většinou jsou příliš zaměstnání myšlenkami na přežití a na svou vlastní ochranu.

„Nebo hněv muže spravedlnosti Boží nepůsobí.“ (Jk 1:20)

4. Naslouchejte jim.

* Když vaše děti dospívají, dávejte jim příležitost sdílet se o tom, co mají na srdci.

* Dovolte, ať vám řeknou, co cítí a prožívají, a nenechte se hned ovládnout nutkáním, že je musíte okamžitě napravit, protože to potřebují.

* Ať vám jejich srdce může důvěřovat. Nikdo z nás přece nebude sdílet vnitřní křehké city s člověkem, který je vzápětí použije proti němu.

* Mluvte s nimi i o svých slabostech a bojích, které v životě prožíváte.

Milí rodiče, Bůh nikdy nezamýšlel, aby pro nás byl křesťanský život břemenem, a stejně tak to platí i pro rodičovství. Jestliže klesáme pod tíhou snahy s našimi dětmi nějak přežít nebo každý den zápasíme s tím, abychom je vůbec snesli, přicházíme o povolání, které pro nás Bůh má. Budeme se vždy cítit mizerně a naše děti budeme jen těžko vychovávat. Bůh nechce, abychom naše děti pouze nějak trpěli nebo to s nimi vydrželi – On chce, abychom je aktivně milovali! To je velký rozdíl. Jestliže milujeme své děti správným způsobem, Bůh je oslaven a naše rodina sklízí velká požehnání. Vzpomeňte si, co řekl Ježíš svým učedníkům – jestliže posloucháme Jeho příkaz, abychom milovali, naše radost je plná.

Jako zvláštní publikaci křesťanského časopisu o rodině

PŘIKRYTÍ

Vydal: PATMOS
březen 2005

Z anglického originálu přeložila E. Kotrlová

Není-li uvedeno jinak, jsou texty Písma citovány z Bible kralické
podle vydání z roku 1613.

Novozákonní biblické citáty označené NBK jsou převzaty z Nové Bible kralické –
Nový zákon.

Copyright: 1998, 2000, 2001 Alexandr Flek

Vydal: © BIBLION, Rudolfovska 20, 370 01 České Budějovice, www.nbk.cz

Citováno se svolením vydavatele.

Materiály jsou nabízeny zdarma, a proto jsou neprodejné. Veškeré náklady jsou hrazeny společenstvím PATMOS z dobrovolných darů.
Vaše příspěvky velmi oceníme.

Číslo účtu: 51-1945090257/0100, var. symbol 2000

Navštivte, prosíme, naše internetové stránky www.patmos.cz, kde nabízíme další materiály, kontakty a informace.

Budeme rádi, když nám napíšete na e-mailovou adresu patmos@patmos.cz nebo na adresu PATMOS, U Potoka 26, 252 65 Tursko.